

Gulbalder, at man kunde sige og skrive, hvad man vilde uden at udsætte sig for nogen borgerlig Straf. Jeg kan herefter virkelig ikke anerkjende det ærede Medlems Kald og Ret til at tale med om Spørgsmaal af denne Natur.

Skrøder: Naar jeg har talt, har jeg udtrykkelig forvaret mig imod at tale som den, der var juridisk kyndig; jeg beklager, at jeg ikke har de Forudsætninger som de ærede Herreer, jeg forhandler med i Dag. Jeg har ved at læse Loven igjennem i det Hele undret mig over, at der skulde behøves de Bestemmelser i en ny Lov, som her findes i § 1 og § 2, og da den første Taler havde Ordet, forstod jeg ogsaa ham saaledes, som om der deri var Ting, som maaste ikke behøvedes, fordi de allerede vare strafbare i Følge den tidligere Straffelov. Jeg har ikke rørt ved de Ting, med Hensyn til hvilke jeg i det Stykke var i Tvivl. Jeg har holdt mig navnlig til § 4, men kan gjerne tage § 3 med. Jeg har faaet det Indtryk af disse Bestemmelser, og jeg har mødt det samme Indtryk hos Andre, at det er disse Bestemmelser i Loven, som have ført os ud paa ghygende Grund. Det er ganske vist, at der er sagt meget og skrevet meget siden den Tid, de udkom, og der er skrevet meget skarpt, men eet er dette, om der er reist Tiltale med Hensyn til, hvad der saadan er skrevet, og en anden Ting er, om der kunde reises Tiltale derimod. Min Hovedanke mod denne Lov er, at den ved sine vage, ubestemte Udtryk ikke har sat Grændserne for, hvad der er tilladeligt og ikke tilladeligt at føre frem med Mund og paa Brent. Jeg tror, det skal staa fast, at dette Indtryk har Loven i det Hele taget gjort heri Danmark. — Lige overfor den ærede Justitsminister skal jeg bemærke, at i Slutningen af forrige Aarhundrede var ganske vist Christian den Femtes Lov den gjældende Straffelov og Hovedlov, men det er dog vistnok utvivlsomt en historisk Sandhed, at i Virkeligheden trivedes Trykkefriheden i Danmark før 1799, og en lige saa stor historisk Sandhed er det, at de, som i dette Aarhundrede vilde have en fri Forfatning, have først og fremmest krævet Trykkefrihed. Det skal slaacs fast, at denne Lov er imod Trykkefriheden, og det vil den vedblive at være, saa længe Grændsen er sat saa ubestemt, at almindelige Mennesker — jeg veed ikke, hvordan det gaar Jurister — ikke vide, hvad de tør sige, naar denne Lov skal holdes i Hævd. Saa snart man omtaler en Kjendsgjerning og fremsætter den i et galt Lys,

saa kan det jo siges, at man forbanster Kjendsgjerninger, og saa kan man paadrage sig Fængsel, og hvad vil det sige at gjøre Statens Indretninger eller Regjeringens Foranstaltninger forhadte eller foragtelige? Hvad bethde de Ord? Dette Vage ved hele Loven gjør, at jeg talder den et Slag mod Uttringsfrihed og Trykkefrihed.

Bloug: Jeg tror ingenlunde, at nogen foregaaende Taler har bebreidet det ærede Medlem, som nu satte sig, hans Mangel paa juridisk Kundskab, i hvert Fald vil jeg ikke bebreide ham det. Jeg mangler den ogsaa, men jeg bebreider ham hans Mangel paa historisk Kundskab. Den historiske Fremstilling, han gav af den sidste Del af Tiden før 1848 med Hensyn til Trykkefrihed, var ligesaa falsk som den, han gav af Trykkefrihedstilstanden før 1799. Det ærede Medlem maa vel erindre, at hvad der klagedes over og kæmpedes imod, var ikke selve Bestemmelserne, selve Indskrænkningerne og Grændserne ved Forordningen af 1799, nei det var de barbariske Straffe, man klagede over. Det var den Masse af Indskrænkninger, som kom til siden 1799, navnlig Politimesterens Gjennemsyn af hvert Skrift, som ikke var større end 4 Ark, altsaa ethvert Blad, som han havde Lov til at beholde 24 Timer, inden det kom ud, og som han havde Lov til at lægge under Beslag, saa kunde han sætte under Tiltale og saa kunde Skriftet blive liggende hos Domstolene et Aar eller flere, inden det kom frem. Foruden andre indskrænkende Bestemmelser var der — saavidt jeg husker — en lille Lov af 1837, som befalede Pressen at iagttage pligtfuld Opmærksomhed i Alt, hvad den talte om. Det var et meget vagt og ubestemt Udtryk, et Udtryk, som kunde bringes til at omfatte ethvert frimodigt Ord. Dette var der al Grund til at anke over og ønske bort, det var en virkelig Indskrænkning i Trykkefriheden. Det kom saa at sige an paa Humaniteten — og den var ikke altid saa overordenlig stor — hos den Embedsmand, som havde Tilsyn med Pressen, om der overhovedet kunde udkomme Blade, der omtalte offentlige Anliggender. Det ærede Medlems Sprøgtæller ere temmelig løse. Man kan meget godt sammensætte to Begreber: et Substantiv og et Adjektiv, som synes at slaa hinanden ihjel. Man taler om falske Profeter, skøndt en Profet ikke kan føre falsk Tale. Man taler om en sorgelig Komedie, skøndt en Komedie ikke kan være sorgelig. Altsaa kan man ogsaa tale om opdigtede Kjendsgjerninger, idet det Opdigtede kommer frem i Kjendsgjerningens Form. (Munter-